

**Φασουλῆς και Περικλέτες,
ὁ καθένας νέτερος αἰτέος.**

Π. Λοιπὸν ἐπήγεις 'στὸ χορὸ ;
Φ. Δὲν 'πῆγα...
Π. Δὲν ἐπήγεις ;
Φ. 'Αρμ'τί ; νὰ πάω σὰν χαζὸς νὰ χάψω μόνο μούγαις ;
Π. Πῶς τῆπαθες, βρε Φασουλή ;
Φ. Γιὰ νὰ 'ρωτᾶς, ζαγάρι.
Π. Χωρὶς ἐμένα ὁ χορὸς δὲν ἔδχε καμμιά χάρη.
Φ. Τὰ σῶματά σου, Περικλή, παρακαλὸν ν' ἀφήσης, γιὰτι ἐγὼ ἀπαξίω νὰ δώσω ἀπαντήσεις.
Π. Τί κῆριμα, μποδφο, νὰ μὴν πῆς νὰ 'ἔχῃ τὸν Δεληγιάννη !
Μὴν πάλῃσες τὸ φράκο σου και λοῦσο πῆ δὲν κάνει ; ἢ ὁ Σκουλούδης δὲν 'μπορεῖ νὰ σοῦ δανεῖσθῃ κί' ἄλλο ; κἀνὶ θὰ τρέχῃ βέβαια γιὰ νὰ μὴν πῆς 'στὸν μπάλο.
Φ. Μήτε τὸ φράκο πάλῃσες, μηδ' ὁ Σκουλούδης, βλάκνα, ἐφήλωσε πῶς δὲν 'μπορεῖ νὰ μοῦ δανεῖσθῃ φράκα, ἀλλὰ δὲν 'πῆγα 'στὸν χορὸν ἐκεῖνο τὸ ἐσπῆρας γιὰ νὰ 'μυλοῦν περὶ ἐμοῦ εἰς τὰς μεγάλας σφαιράς.
Κί' ἂν κί' ἔστειλε ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι μου ἀμάξι και ἰδιαίτερον λακὴν νὰ λῆθῃ νὰ μὲ φωνάξῃ, ἔμωσ ἐγὼ ἐκώφευσα μετὰ τῆς γυναικὸς μου, γιὰτι παρασιχάθηκα κάθε καλὸ τοῦ κόσμου, και τώρα μόνον τάγαθὰ γυροῦσ τοδρανοῦ, κί' ἔτσι νὰ φέρωσαι και σὺ, ἂν ἔχῃς 'λίγο νοῦ.
Κί' ἂν 'πῆγαινα, τί θάκανα ;... τὰ ἴδια και τὰ ἴδια... σταυροί, κορδέλαις μπόλικαις, κορδέλαις γιὰ σκουπίδια, ἐπισημότητες πολλὰι και ἀνθρώποι ἐν τέλει, Ἀρόδοι μορφῆς ἐλεεινῆς, ὅπου κακό σου θέλα, ἐσώθρακα μεταξωτὰ και πῶ'α και καμάρη, μουτρα πολλὰ γιὰ μούντζωμα και ράκαις γιὰ σαμάρη. Κί' ἐγὼ μονάχος 'στὴ γυνίκα μὲ δανεῖσθῃ βελλάδα νὰ δέωμαι τοῦ Σαβδααῶ, ποῦ σκέπει τὴν 'Ελλάδα, νὰ δῶσθῃ κί' ἄλλα δάκτυλα σ' ἐμένα τὸ κοπέλι νὰ φασκαλώω πῆδ καλὰ τὸ ὄφωσ τῶν ἐν τέλει. Κατόπι νά ! κί' ὁ Βασιλεὺς και ἐλ' οἱ Ἀδελκοί, τὸν ὕμνον τὸν Βασιλικὸν τοῦ παῖζ' ἢ μουσικῆ, κί' ἀρχίζουν τότε τὰ καρὰ και τοῦ χοροῦ ὁ κρότος και νὰ σοῦ ὁ Γεννησαρλῆς 'στὴ μέσθῃ πρῶτος πρῶτος. Αὐτὸν μιμουναῖ παρευθὸς κί' οἱ χορευταὶ οἱ ἄλλοι, και δὸς τὸν πῆδ λαχάναζωμα, ζεθῶωμα και ζάλῃ, κί' ἀλλόκοτοι παραλαγαῖ και μορφασομοὶ προσώπων, ποῦ λέγεις ὅτι πράγματι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὁ Δαρβῆντος βεβαίωτ, κατὰγετ' ἐκ πῆθῃων, κί' εἰς τούτους μόνον φαίνωσαι και σὺ κί' ἐγὼ ἀνήκων.

Περνοῦν ἐμπρός σου 'γρήγοροι, τοὺς κάλου· σοῦ πατοῦν, χωρὶς γιὰ τὰ πατήματα συμπάθεο νὰ ζητοῦν, ἂν σὺ πονῆς ἢ δὲν πονῆς κανεῖς δὲν σ' ἐξετάζει, μέσα 'στὴ φούρμα τοῦ χοροῦ κανεῖς δὲν σὲ κυττάζει, ἂν στέκεσαι σὰν κούτσουρο, κανεῖς δὲν σ' ἔχει ἔνοια, ἀλλ' ἂν πῆδῃς, κρατεῖς και σὺ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεμα. Και νά ! τριγύρω ντεκολετὲ και ζωντανὰ κορμάτια, και θλαῖς βλέπουν, Περικλή, τὸν Βασιλῆα 'στὰ μάτια, μὲ τὴν ἐλπῖδα πῶς 'μπορεῖ καμμιά τῶν νὰ γυρῆσθῃ και ! γιὰ μεγάλη τῆς τιμῆ μαζί' τῆς νὰ χορῆσθῃ. "Ἄν πάρῃ δὲ ὁ Βασιλεὺς καμμιά γιὰ τὸ χορὸ, ἀκούος εὐθὺς φθουρισμοὺς 'στὼν ἄλλων τὸν σωρό : «Ὅρισται ὑποκειμένο, ποῦ 'στὸ χορὸ ἔδῃγε ! τί διάβολο τῆς ζήλεψῃ ; τί διάβολο τῆς βρήκε ;» Αὐτὰ και ἄλλα τσαμπουνοῦ ὡσὰν ἀδικημέναις και κάνουν μὲ τὸν Βασιλῆα πῶς εἶναι θυρωμέναις, και δειχνοῦν 'στὸν Γεώργιον πῶς ἐξόλου δὲν ζηλεύουν και πῶς δὲν καταδύχονται μαζί' του νὰ χορεύουν. Και βλέπεις νάξια χίλια δροῦ και γλόκαις ζαχαρῆναις, και βλέπεις κόρφους λαζευτοὺς και πλάταις μαρμαρῶναις, κί' ἂν μὲν ποσὸς φιλόσοφος ἐκ φύσεως δὲν εἶσαι, γιὰ κάθε μπράτσο ποῦ κυττάξῃ ἀμέσως συγμινεῖσαι, και λῆς ἐπέτὰ 'μερόνυκα νὰ τῶχα μαξιλάρι, κί' ἢ μέραις νάνα τοῦ Μαγιοῦ κί' ἢ νύκτες τοῦ Γεννῆρη». Αὐτὰ και ἄλλα σκέπτεσαι κί' ἀδιάκοπα ρουφῆς και μὲ τὰ μάτια σουβρεταις μονάχα νὰ τῆς φῆς και πέρτουν και ! τὰ σάλια σου και ξεροκαταπίνεις... ἂν ἔμωσ κάλλικο λεπτο γιὰ τίποτα δὲν δίνεις, περιφρονεῖς και τὸ κορμί τῆς κάθε πεταλούδης, κί' ἀρχίζεις νὰ φιλοσοφῆς και λέγεις ὡς ὁ Βούδδας : «Περνᾶτε, κόραι τῆς πρυφῆς και τῆς ἐπιθυμίας, ἐσεῖς ὅπου 'στὰ στήθῃ μας γεννᾶτε τρικυμίας. Τὰς ἀροπλάστους σάρκας σας κυττάξῃ ἀταράχως κί' ἐνώπιον τῶν στέκομαι ἀκλόνητος σὰν βράχος. Γνωρίζω τί σκεπάζεται μετὰ τὰ φορέματά σας, γνωρίζω τί ἐγκρόπτεται ὑπὸ τὰρόματά σας, τί γίνεται τὸ σπρίγγος σας και κάθε σὰρξ σκιρτῶσα, πῶς ἢ ἀργά ἢ γρήγορα θὰ λῶσσοῦν κάλλῃ τόσα, και τότε 'στὴν σαπίλα τῶν θὰ εἴθω νὰ τρυφῆς και σὰν τὸν Χάμλετ νὰ τὰ δῶ και νὰ φιλοσοφῶσ.» "Ἐτσι λοιπὸν φιλοσοφεῖς περὶ τῆς οἰκουμένης κί' ἀνυπομῶνας τοῦ Σουπὲ τὴν ὄραν περμιμένης, και τότε, ἂν Πρωθουπουργὸς ἢ διπλωμάτης εἶσαι,

Είς τόν μπάλ' ό Θεοδωράκης λυπημένος καρμάρνα
κι' ή Ροζού τόν άγκαζάρει νά χορέψουν τό Κορδόν.

μή Βασιλείς και Τσαρέβις 'στό γεύμα προσκαλείσαι,
άλλώς σπρώχνεσαι και σό και σπρώχνεις μέ τούς άλλους
και ρίχνεσαι μέ'στού Σουπέ της κόταις και τούς γάλους
και σ' όλα τ'άλλα φαγητά και τά σαλατικά του,
πού σού πετά τό έλεος του Μεγαλειοτάτου.
Και όποιος έχει, Περικλή, τά μέσα 'στό Παλάτι,
πίνει συμπάντια πού και πού 'στών άλλων τό γεινάτι,
άλλώς μηδέ καν νερό δέν βάζει: 'στέντερα του
και τρέχει γιά νά ποιοσθ κατά του Ζαχαράτου.
Κι' άμα τελειώσθ τό Σουπέ, πού 'λίγα δέν στοιχίζει,
τότε 'στην σάλα του χορού τό κουιλιόν άρχίζει,
κι' άρσενικών και θηλυκών άνάβουν τά καντόλια
και δένουν τά καθίσματα μέ τριβίπλα μαντόλια,
κι' έτσι δέν 'βρίσκεις κάθισμα άμπρός σου νά κινήσθ

και ό,τι άφαιμάκωσεσ όλίγον νά κινήσθ.
Και τότε βλέπεις, Περικλή, νά στέκη 'στην άράδα
ό κάθε τσαλαπετεινός κι' ή κάθε σουσουράδα,
και φράκα και ποδόγυροι σαλτάρουν έλεύνα
και σό γελάς μαζι μ' αυτούς, κι' αυτοί γελούν μέ σένα.
Κι' άν τόχη μέσ 'στών στρόβιλον καρμιά κυρά νά πέσθ
και κάποια κάλτσα παραβλή προβάθ μέσ 'στη μέση,
ή τότε εμπορείς νά 'πής πώς είδες κάτι τί
κι' έλόρθον ή άνάμνησις της κάλτσας σέ κρατεί,
άλλώς τό χαμουρητό άρχίζει μέσ 'στης σάλας,
και δένα δένα, Περικλή, κατακυλές της σκάλας,
και πέρνεις τό ταμπάρο σου νά πές νά κοιμηθής,
άμα δέ φθάσθ στήν σου κατευχαριστήβεις,
κυτάζεις πώς σού έδωσαν τέτοιο ταμπάρ' άφαιτο,

πού και για ένα μαστραπά δὲν τὸ πούλας σ' Ἑβραίο.
 Κι ἂν μὲν ἴμορθε σ' ἄν γυρισμὸ γι' ἀμάξι τὰ πληρώσεις
 ἐκ πνευματικῆς πειθάνῳ νὰ μὴν τὰ κακαρόσης,
 ἀλλῆως πέρνεις τῆς νυκτὸς τὸν καθαρὸν ἀέρα,
 καὶ τέλος, θεῖα χάριτι, πηγαίνεις ἐκεῖ πέρα,
 πού τῶν Ἁγίων ὁ χορὸς κατὰ καλὴν μας μοῖραν
 εὐρήκε τῆς ζωῆς πηγὴν καὶ Παραδείσου θύραν.
 Συντόμιες καὶ κοντολογίης χωρὶς πολλὰ συμβάντα
 τῶν Ἀνακτόρων ὁ χορὸς τοιοῦτος εἶναι πάντα.
 Τοιοῦτον κι' ἀπαράλλακτον τὸν βλέπεις κάθε χρόνον,
 καὶ τοῦτο τὸ περίεργον ἔφτος εἶχε μόνον,
 πὼς παρευρίσκετο ἐκεῖ μετὰ τῶν Βασιλέων
 κι' ὁ Πριγκιπῆς Πρωθυπουργὸς καὶ μέγας Ναπολέων.
 Ὁ δὲ Τρικοῦπης, Περικλῆ, ἔφην σ' ἄν γορὸν
 τοῦ Τσάρου Μεγαλόσταυρον ὅτ' ἀστήθη τοῖ φορῶν,
 κι' ὁδὴ στιγμὴν δὲν ἔπαυε παντοῦ νὰ τριγυρνᾷ,
 ὅπου βαρροῦσε πὼς αὐτὸς ἀκόμη κυβερνᾷ,
 καὶ χωρατάδες ἔκανε μὲ δλα τὰ σωστά του
 τοῦ Τσάρου, τοῦ Τσάρου, τοῦ Μεγαλειοτάτου,
 κι' ἔγλε κάθε Βασιλεὺς καὶ πᾶσα ἑκλαμπρότης...
 ἀλλὰ κι' οἱ πρόφην Ἰπουργοί, Δραγοῦμης καὶ Βουλπιώτης,
 ἦσαν ἐν μίῳ τῆς Ἀδῆς καὶ τοῦ Ἐπιτελείου
 σ' ἄν ξεπεσμένα λεῖψανα πεσόντος μεγαλειου.

Κι' ὁ Δελιγιάννης, Περικλῆ, μὲ ὄρος θλιβερόν
 μακρόθεν τὰ γενόμενα κι' ἔκρινος θεωρῶν,
 νέας πλεκτάνας Ἀδελικὰς ὑπόπτει καὶ δόλους
 κι' ἔνομιξες πὼς ἔβλεπε ἀκάθαρτα καὶ τριβόλους.
 Π. Τοῦλάχιστον ὅτου Μοντολὸν δὲν ἴπηγες νὰ χαζέψης;
 Φ. Μὲ τὰς Πρεσβείας, Περικλῆ, δὲν ἔχω ἐπισκέψεις,
 γιατί σὲ τρεῖν ἢ ὄρθες, ὅταν μαλάζης πίττα...
 ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ὅτου Μοντολὸν τὰ ἔβγα καὶ καλλίτερα...

Κι' ἐκεῖ σταυροί, Γεννησαρλῆς καὶ πρόσωπα μεγάλα,
 καὶ μυγαίς ἐτριγυρίζαν ἀμέτρηται σὴν σέλα
 ὡς θέαμα πρωτοφανὲς καὶ ἀτόλισμα τοῦ μπάλου...
 μὲ τόσον ἦτο πλοῦσιον καὶ τὸ Σουπὸ τοῦ Γάλλου,
 πού ἔλοι κι' ἔλαις ἄχρουν ὡσαν ξεφυχομέναις,
 κι' αὐταὶς ἢ μυγαίς φαίνεσαι πὼς ἦσαν πικραμέναις,
 καὶ γιὰ νὰ φῶν ἐδάγκωναν μετὰ μεγάλης λύσσης
 τὰ νεκροτὰ τῶν γυναικῶν κι' αὐτῆς τῆς Βασιλοῦσης.

Π. Ἄλλο δὲν ἴπηγες;
 Πουθενά... κατ' οἶκον ἀνασκεῖλωσα
 καὶ πᾶσαν ματαιότητα τοῦ κόσμου ἐρασκίλωσα.
 Π. Πρέπει λοιπὸν τὴν μοῖρα μας νυχθήμερον νὰ κλαίμε;
 Κι' ἂν δὲν πηγαίνεις στοὺς χοροὺς τί διάβολο θὰ λέμε;
 Φ. Τὸ χρέος μου τὸ ἔκαμα, καθὼς καταλαμβάνεις,
 καὶ ἦθε κι' ἡ ἀράδα σου τὸ μέρος σου νὰ κάνης.
 Π. Καὶ τώρα, βρέ, τί ἀγαπᾷς;
 Φ.

Τι. Ἔλεο κι' ἀγαπᾷ

τὸ ἔνοεις πολὺ καλὰ καὶ δίχως νὰ ὅτ' ἴπῃ,
 καὶ σίχω τὸ στηλίτρι σου νὰ μὴν περῶ ἢ ὄρα...
 Π! Ὅρος λοιπὸν ὅτ' ἰρήνη σου μὲ δυνατὴ σπαλίθρα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

*Στὸ Κατάστημα ἐκεῖνο τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν
 εἶς θαυμάσιον Παζάρι κι' ἀληθῆς μοναδικόν.
 Ἐκεῖ ἔβρισκες δ, τι θέλεις, καὶ μετᾶξια καὶ βαλλοῦδα,
 καὶ πωλήτρια προβάλλει μὲ καὶ ἄλλη παταλοῦσα,
 τὰ καλλίτερα κορίτσια, τὰ καλλίτερα κομμάτια,
 ὅπου κόσμο ξετραβιάνουν τὰ γλυκύτατα τῶν μάτια,
 κι' ὄμορφότερα τὰ κάνει τοῦ ἔλεος τῶν ἡ χάρις,
 καὶ δὲν ἔφεις τί ν' ἀφήσης καὶ δὲν ἔφεις τί νὰ πάρης.
 Ἐστὴν σακκοῦλα σὰς παράδες καὶ κανεὶς ἄς μὴν ποζάρη,
 ἀλλ' ἄς τρέψη ἄρον ἄρον ὅτ' ὑπερῆμο Παζάρι.

Τὴν προσεχὴ Παρασκευὴν ὁ Γκόζας ὁ μέγας,
 ὅπου μ' αὐτὸν ὅτ' φλάουτο δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
 πούν' ἄλλο πρῶγμα νὰ τὸ πῆς καὶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούσης,
 μίσα ὅτ' Ὁρίστον τὸ κοῖνον καλεῖ τῆς Πρωτεύουσῆς
 εἰς μουσικὴν ἀπέλασιν καὶ συναυλίαν πρώτην,
 κι' εἰς ταύτην πᾶς τῆς μουσικῆς θὰ τρέψη διασώτην.
 Ἐκεῖ Νικόλ ὁ βρολιότης καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 κι' ὁ προσφιλεὶς Βελούκος, ὁ πρῶτος εἰς τὸ πιάνο.

Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινῆ
 εἰς σχήματα ποικίλα καὶ εἰς μυρία εἶδη.
 Πῶ! πῶ! Ἡμεροδεῖται καὶ φθίνετα δὴ θέλεις,
 ἴμορσις καὶ μπουκαμάδες ἀκόμη νὰ τοὺς στέλλης.
 Τί ὄμορφοι ἀλήθεια καὶ τί χαριτωμένοι!...
 ἔμπροσ! κι' ὁ κῆρ Ἀνάστης ἀγοραστάς προσμένει.

*Ἐμπρὸς ὅτ' ἡ Ἀκροπόλις τὴν Χαλιμὰ ριχθῆτε,
 ἂν θέλετε ἀληθινὰ νὰ εὐχαριστήθητε.
 Ἡ Χαλιμὰ ἢ ἔραουστὴ μὲ παραμόδια χίλια,
 ἢ Χαλιμὰ ἢ ὄμορφη μὲ ζάχαρι ὅτ' ἄχλια,
 ὅπου διαβαίνουν γύρω τῆς ἀνάδης καὶ σπέρμα
 κι' ἀφροκίλαταις Χανουμοῦσαις μὲ τῆς ἀγάτης μάγια,
 μὲ τοῦ σεβτα ὄνειρατα, μὲ τοῦ σεβτα σεκλέτια,
 μὲ χίλια δὴ ῥοδόσταμα, μὲ χίλια δὴ σερμπέτια.
 Ἐμπρὸς ὅτ' ἡ Ἀκροπόλις τὴν Χαλιμὰ ριχθῆτε
 καὶ ἔλοι κι' ἔλαις σὰς γι' αὐτὴν λεπτὰ μὴ λυπηθῆτε.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνο — πὼς σ' ὅτ' οἰκτῆ μου ἀνέβη,
 ὅτ' ἰν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοφείει
 μὲ ἔνοδοχέον Σόδη — δὴδ' ὅτ' ἰδοί τρεῖς ὅτ' ἰδοί.

μὲ Χημείον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμῆ.

*Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἐΚκλήτης τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοῦ τοῦ πολίε.